

Dotazníkové šetření – inkluze

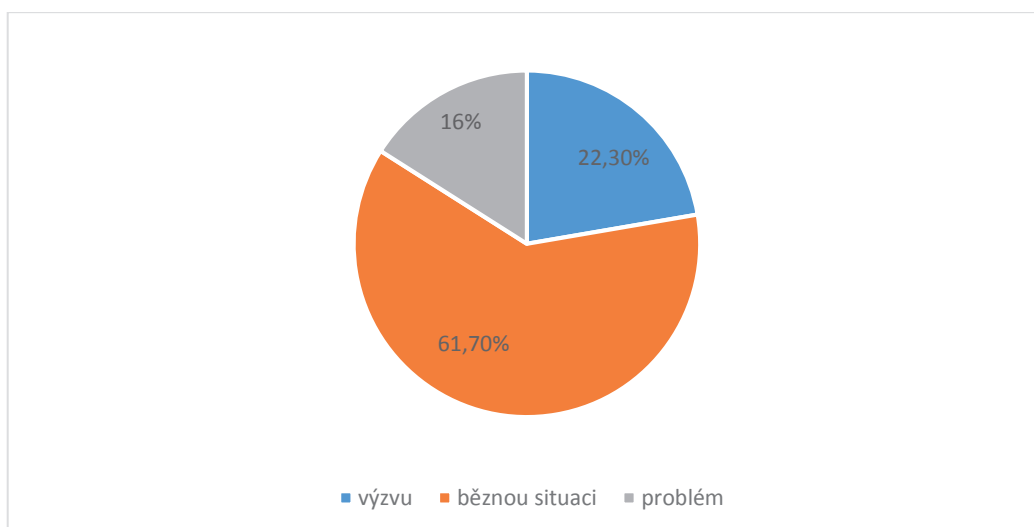
Pro zjištění názorů učitelů týkající se inkluzivního vzdělávání tak, jak je nyní nastaveno, byl sestaven anonymní dotazník. Na dotazník odpovědělo 332 učitelů bez ohledu na to, zda pracují v mateřské, základní či střední škole.

Dotazník byl zveřejněn na www.google/formulare z důvodu zajištění skutečné anonymity respondentů, a aby byl přístupný odkudkoli.

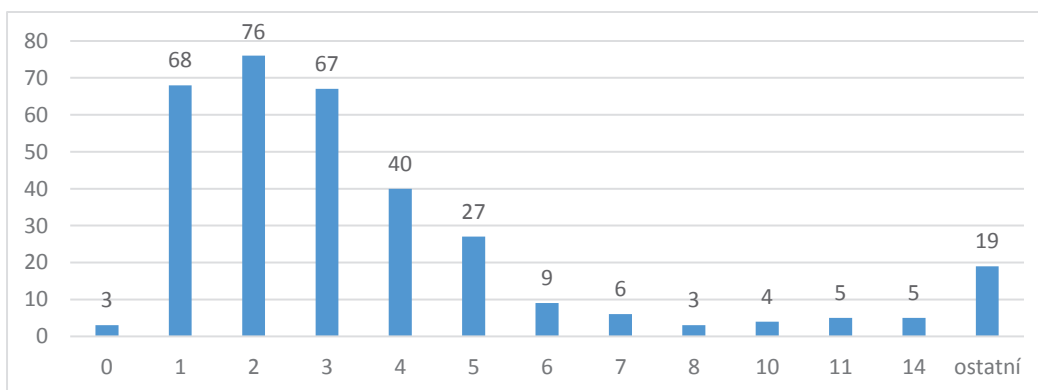
1. Název školy, ve které pracuji:

2. Výuka dítěte / žáka se SVP pro mne představuje:

- a) výzvu
- b) běžnou situaci
- c) problém

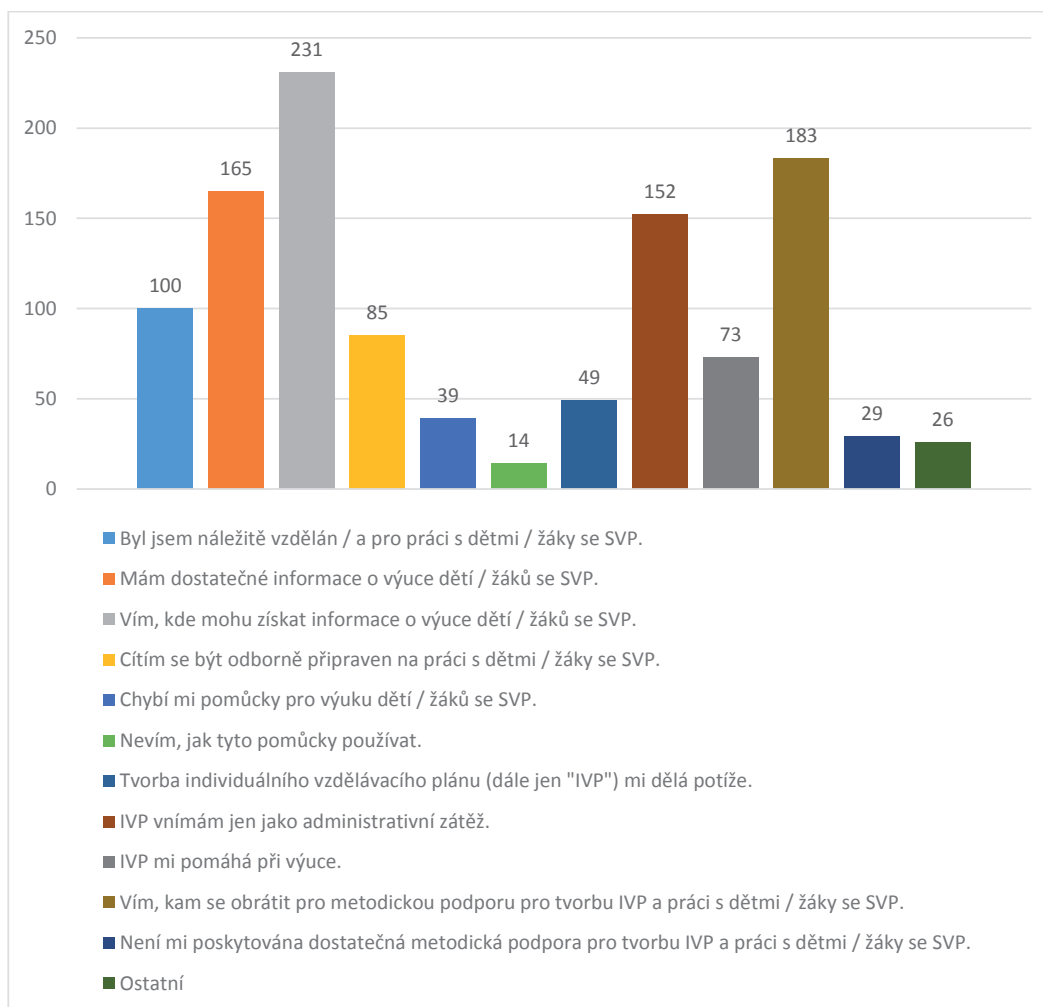

3. Uveďte průměrný počet dětí / žáků se SVP, které učíte v jedné třídě:

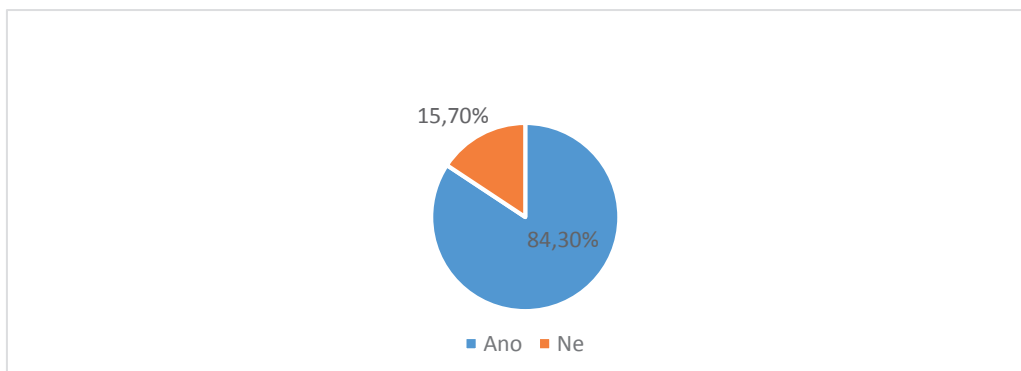

V této tabulce vidíme, že se největší počet pedagogů v běžné třídě setkává s 1 až 5 žáky se SVP. Třídy bez žáků se SVP se již téměř nevyskytují.

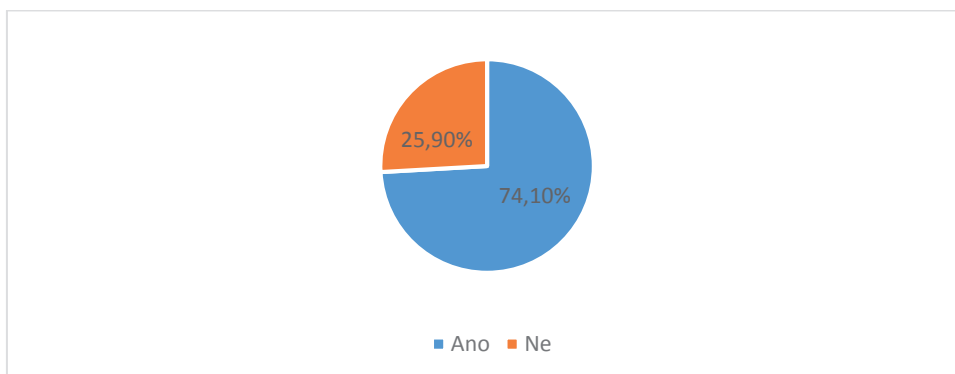
4. V mém případě platí toto tvrzení (může jich být i více):

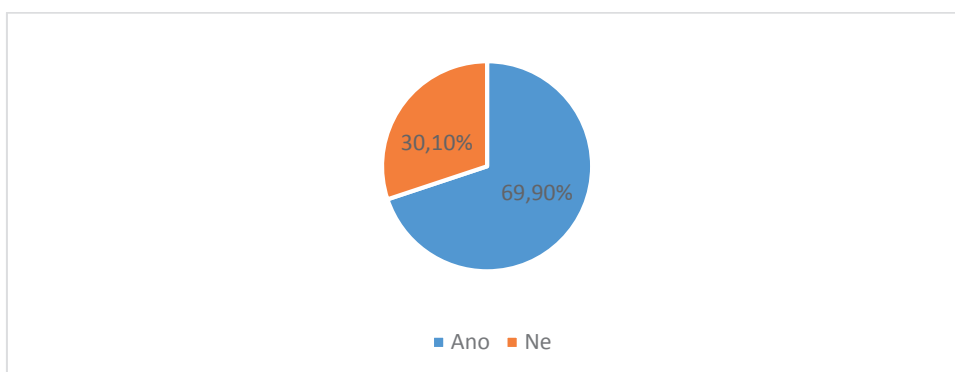
5. Jsem ochoten / ochotna se v této oblasti vzdělávat:

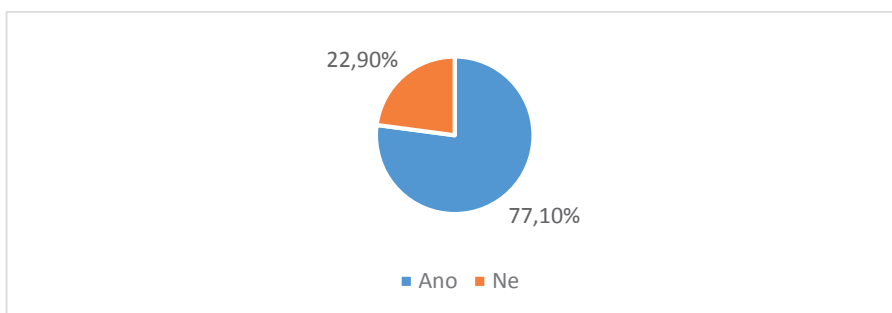
6. Mám zkušenost s výukou s asistentem pedagoga:

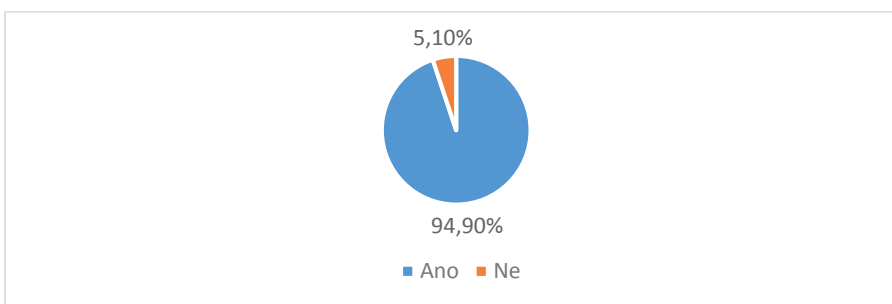
7. Asistent pedagoga pro mne znamená významnou pomoc:

8. Víím, jak s asistentem pedagoga pracovat:

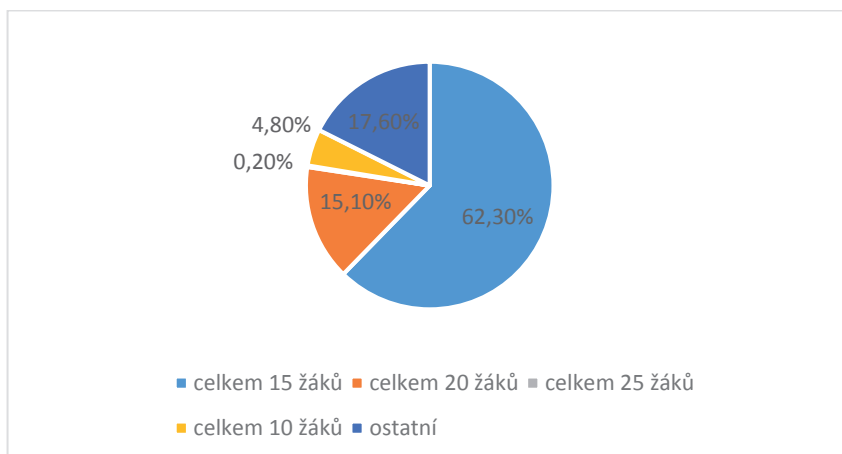

9. Podpůrná opatření v IVP průběžně přizpůsobuji aktuálním potřebám dítěte / žáka:

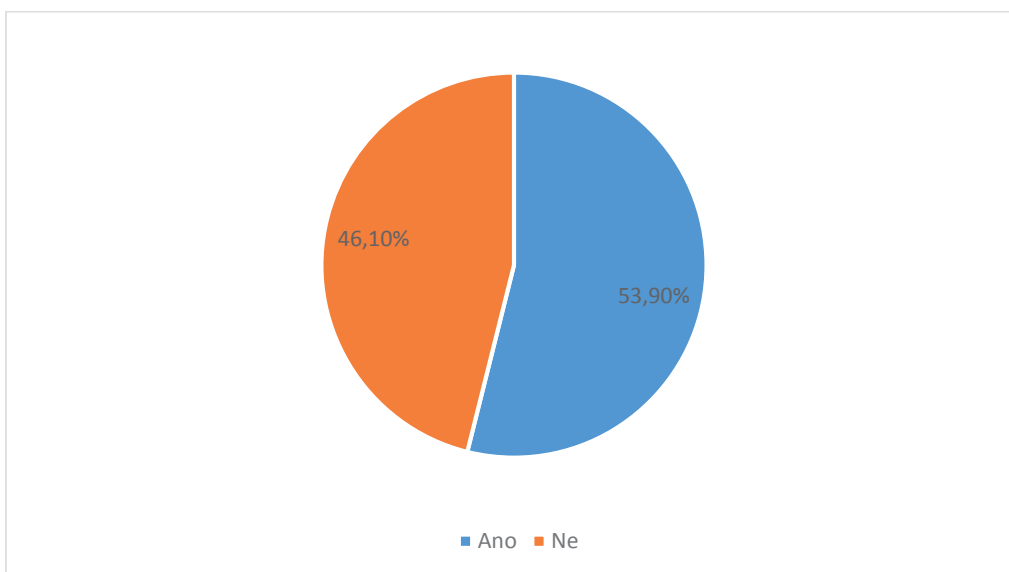
10. Při jakém počtu dětí / žáků v jedné třídě je podle mého názoru možné zvládnout inkluzivní vzdělávání 4 dětí / žáků se SVP:

- a) celkem 15 žáků
- b) celkem 20 žáků
- c) celkem 25 žáků
- d) celkem 10 žáků
- e) jiný počet

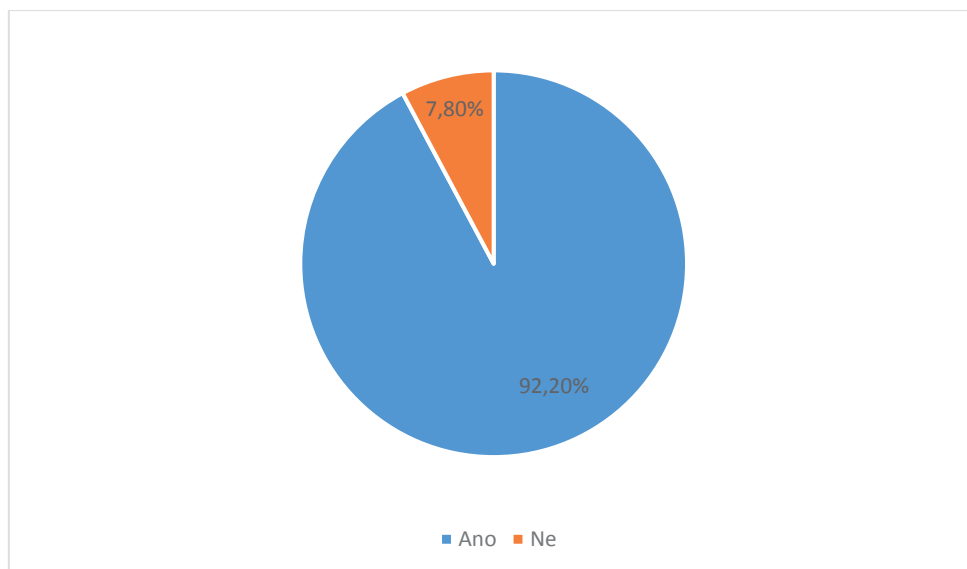

Z tohoto grafu je patrné, že pro pedagogy je pracovně přijatelná třída o počtu patnácti dětí, pokud se v ní nachází max. 4 žáci se SVP.

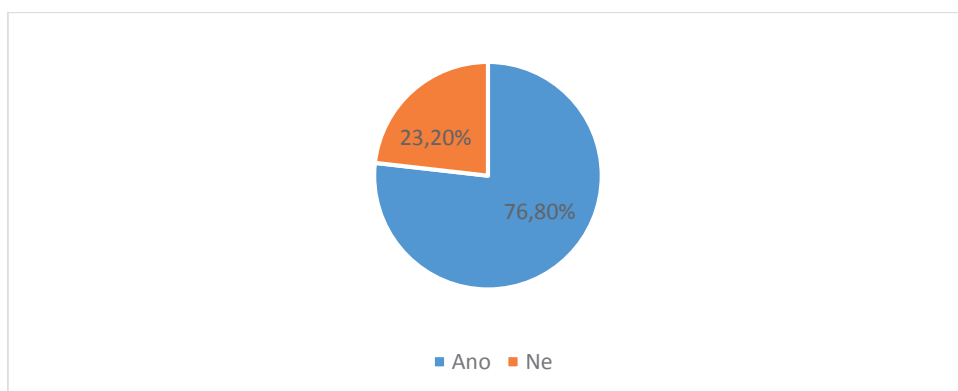
11. V případě, že učím ve třídě, ve které je dítě / žák se SVP, dokážu s ním individuálně pracovat a zároveň to neruší práci se zbytkem třídy:

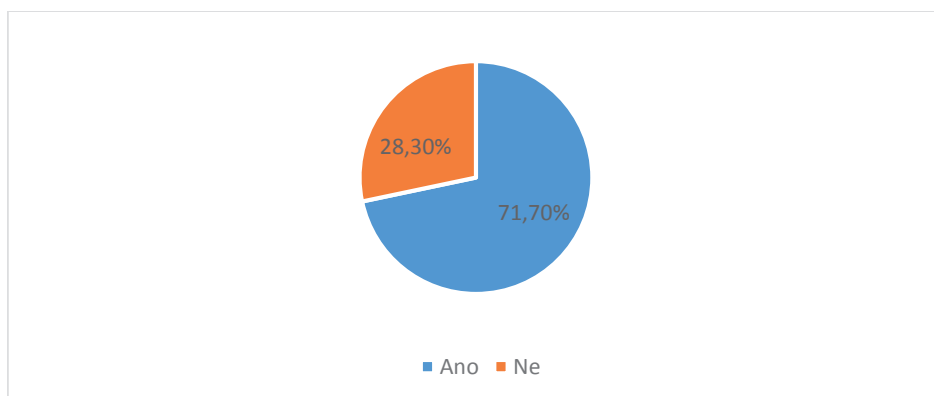
12. Jsem ochoten jít se podívat na výuku jiného učitele, který má zkušenosti s dětmi / žáky se SVP:

13. Jsem ochoten pozvat jiného učitele do své hodiny a podělit se o zkušenosti s dětmi / žáky se SVP:

14. S rodinou dítěte aktivně spolupracuji, komunikace funguje oboustranně v dostatečné míře:

15. Prostor pro vlastní vyjádření:

Z celkového počtu 332 respondentů jich 96 připojilo své vlastní postřehy týkající se inkluze. (Záměrně jsou uvedena téměř všechna vyjádření, která byla uvedena v dotazníku pro maximální možnou představu, jaký názor na inkluzi učitelé v našem kraji skutečně mají.)

Určitě by měl být nižší počet dětí ve třídě, kde jsou děti se SVP – mělo by to být umožněno financováním.

Práce s dětmi se SVP je náročná, záleží na diagnóze dítěte, na jeho momentální náladě a dalších okolnostech. Někdy naruší průběh celého dne celé třídy a jindy je vše v klidu. Přítomnost asistenta může být přínosem pro třídu a jindy zase naopak – záleží na jeho přístupu k práci.

K dotazníku udávám: Na některé odpovědi nelze jednoznačně odpovědět ano nebo ne. Například v poslední otázce je přeci jasné, že vzájemná spolupráce učitele s rodinou je velmi odlišná dle konkrétní rodiny. Nebo asistent pedagoga pro mne může být velkou pomocí, ale také velkou přítěží a věřte, že toto říká mnoho kolegů.

Doporučení: Měla by být zavedena povinnost, aby všichni pedagogové všech typů škol byly proškoleni alespoň v nějakém základním kurzu o SPU a SPCH i o možnostech, jak pracovat s nadanými žáky. Navrhněte, ať nějaký odborník jezdí do škol a v místě pracoviště učitelů (ve škole) by se učitelé mohli proškolit v systému DVPP – například ty minimálně 4 hodinové vzdělávací kurzy v rámci průběžného vzdělávání pedagogů. U nás ve škole a nejen u nás učí na E oborech, na které chodí převážně děti z praktických škol, učitelé, kteří nemají vůbec žádné vzdělání v oblasti Speciální pedagogiky. Zákon to nenařizuje, takže je vše v naprostém pořádku, ale někteří pedagogové doopravdy neznají ani základní postupy a zásady s prací s žáky s SPU a SPCH atd. Jsou u nás ve škole obrovské rozdíly, někdo z učitelů má vystudovanou speciální pedagogiku v rámci DVPP a někomu chybí základní vědomosti o problematice výchovně vzdělávací práce s dětmi s SPV. Není to výtka, tyto učitelé jsou vynikající odborníci ve svém oboru, ale vědomosti z oblasti Speciálního vzdělávání jim logicky chybí.

IVP vnímám jen jako administrativní zátěž. Nerozumím, co přesně tím myslíte. Třídní učitelé by rozhodně měli být více ohodnoceni za veškerou administrativu, kterou musí plnit. Ve třídách nejsou pouze žáci s IVP či SVP. Jsou zde i normální žáci, na které zbývá čím dál tím méně času, protože ve třídách je více jak 25 žáků. Žáci s IVP si ve většině případů neplní své povinnosti, i přesto, že asistenti pedagoga fungují na výbornou. Některé Vaše otázky nejsou správně formulované. Například u poslední otázky ohledně komunikace s rodinou dítěte. Některé rodiny spolupracují skvěle a jiné rodiny nedostatečně. Tato otázka je zkreslující. Odpovídám Ano, protože já aktivně spolupracuji, komunikuji, ale rodiče tak ve většině případů nečiní.

Jiné děti tu byly odjakživa, zkušený učitel si poradí. Administrativní zátěž v současnosti je obluďná.

Vše je závislé na stupni integrace. Nemyslím, že všechny děti jsou integrace schopné a více jim tento přístup škodí než by jim byl ku prospěchu. Stejně tak jsem přesvědčená, že to není ani ku prospěchu běžných dětí. I ony mají právo mít učitelku pro sebe a ve škole právo na nerušenou výuku. Integrace v původní podobě měla větší smysl.

Žáci s LMP v rámci inkluze nejvíce zatěžují učitele, ale i žáky v běžné třídě.

Nesouhlasím s inkluzivním vzděláváním.

Nejsem specialista na výuku těchto dětí – proč poškozujete tyto děti takovouto výukou? Proč poškozujete normální děti? Už dva ve třídě ruší celou třídu a musím čas věnovat jim a ne normálním dětem. Proč? Normální děti si nezaslouží svou normální výuku?

Případy jsou velmi individuální.

Inkluze ano, ale ne za každou cenu – v našich třídách je 28 žáků a pro žáky se SVP by byl vhodnější menší kolektiv, což není v našich podmínkách možné (plně naplněná kapacita MŠ, protože nejsou místa v jiné MŠ, finanční stránka, překrývání pracovní doby učitelů).

S těmito dětmi jsme individuálně pracovali VŽDY, teď pouze neustále přepisujeme fráze z formuláře do formuláře a chybí nám čas a chuť na přípravu hodin.

Pro děti s fyzickým handicapem to má velký smysl a přínos, děti mentálně zaostalé by tímto způsobem neměly být vzdělávány, je to demotivující a brzdí to ostatní a jim to nic nepřináší max. tak stres.

U 1 žáka spolupráce s rodinou fungovala, u většiny dalších rodina pouze očekává úlevy a práci učitelů, ale absolutně nespolupracuje.

SVP – odpovědi se vztahují pouze k žákům s poruchami učení! V případě jiných potřeb by byly odpovědi zcela odlišné. Odpovědi nelze pojmut obecně.

Inkluze je pro vzdělávání dětí s IVP nesmyslný a drahý projekt. Je potřeba rozlišit, jaké formy postižení lze do inkluze zahrnout a jaké již nikoli. Pak je tato myšlenka jakž takž schůdná.

Uvítala bych možnost dalšího vzdělávání v didaktice, ale aby mi školení bylo proplaceno.

Dobrý, zajímavý se a empatický učitel pracuje i dokáže pracovat s inkludovaným dítětem automaticky, intuitivně i bez IVP a další nadbytečné administrativy; učitel, který se o dítě se SVP nezajímá, obtěžuje ho to a není ochoten udělat nic navíc – i pro něj je veškerá administrativa i školení zbytečné (fungovat může snad jen tlak ze strany vedení školy, PPP a inspekce).

Velice často špatná spolupráce s rodiči, předpokládají, že plně stačí zařídit vyšetření PPP a pak už se nemusejí starat.

Jsem pro zrušení inkluze.

Pracuji ve speciální třídě pro děti se SVP, v běžné třídě to bude určitě problém, děti potřebují menší kolektiv, odborníka k sobě.

Předposlední otázka: v mých hodinách stačí žákům pouze dostatek času, takže by jiný učitel moc alternativ neviděl (ale nejsem proti náslechu); Poslední otázka: není třeba, výchovná poradkyně toto obstarává za mne, já osobně nemám další potřebu kontaktovat rodiče

Nebyli jsme pro práci s dětmi se SVP dostatečně vzděláni. Mělo se začít nejprve praktickým vzděláváním a pak se mělo uskutečnit společné vzdělávání. Vadí mi, že se počítá s utlumením ZŠ speciálních, kde jsou ti nejlepší odborníci na práci s dětmi se SVP s LMP a SMP. Na ZŠ je tato práce často vedena ne-

odborně, formou pokus – omyl, a „na koleni“, byť v té nejlepší víře. Děláme, co můžeme. Ale jsou naše postupy správné? Rozvíjí se dítě dostatečně? Neexistuje jiná vhodnější metoda?

Pro učitele v MŠ bych přivítala větší podporu v oblasti DVPP ze strany MŠMT.

Na některé otázky se těžko odpovídá. Pokud nemám zkušenosti s asistentem pedagoga, pak nemohu odpovědět, zda to pro mne znamená významnou pomoc, stejně tak těžko mohu určit, zda vím, jak s ním pracovat, když tuto zkušenost nemám. Dále chybí možnost někdy, nevím... Někdy je třeba se přizpůsobit žákovým potřebám, někdy to potřeba není. To samé platí u poslední otázky. Hodilo by se jiné, protože s rodiči spolupracuji, pokud je to třeba.

Nejsem schopna posoudit význam práce asistenta pedagoga, protože jsem s ním nikdy nepracovala. Ve škole nemáme žáky, kteří by asistenta vyžadovali. Jeho práce je určitě důležitá na jiném typu škol.

Inkluzivní vzdělávání s žáky tělesně, sluchově nebo zrakově postiženými ano, ale s žáky postiženými mentálně ne.

Chybí dostatečné personální zajištění málo peněz pro AP, koncepce je nepromyšlená, ostatní děti tento systém brzdí, nemohu jim věnovat tolik času, obrovská administrativní zátěž, jen to učitele zatěžuje a odvádí od zaměření na vlastní výuku, nejsme speciální pedagogové, inkluzivně by se měly vzdělávat pouze děti s tělesnými handicap, nikoliv děti s mentálním postižením, pokud ano, zákon by měl stanovit i pravidla a povinnosti pro rodiče těchto žáků a dát škole víc pravomocí, aby měli například lékaři, psychologové a další odborníci povinnosti komunikovat se školou ve prospěch inkluzivně vzdělávaných dětí.

Inkluzi nelze zavádět plošně bez přihlédnutí k problémům žáka. Obecně u specifických poruch učení nebo u některých somatických vad může být i přínosem. Což nebyl problém ani před zavedením tzv. inkluze. Poslední slovo by měl mít rodič.

K poslední otázce: Nemůžu jednoznačně odpovědět ANO. Dost často se setkávám s rodiči, kteří nespolupracují. Snaží se veškerou práci s dítětem směřovat pouze na školu.

Jsmo malotřídní škola s počtem 22 žáků, z toho 7 žáků se SVP. Myslím, že máme bohaté zkušenosti i s prací s asistentem.

Vše se samozřejmě odvíjí od toho, jak se chová dítě se SVP. Protože to určuje, jakým způsobem je schopno pracovat. Určuje to i to, zda jeho práce narušuje chod hodiny, ať už pracuje s vyučujícím, či s asistentem pedagoga, či samostatně.

Také záleží kolik dětí ve třídě je, myslím tím žáků se SVP – zda mohou pracovat jako jedna skupina, či nikoliv. Protože to na kolik částí je nutno práci v jedné hodině rozdělit, poznamenává také výuku žáků bez SVP, i ti by se měli být schopni naučit vše, co je dané.

Rodiče sice aktivně spolupracují a komunikace funguje, ale již není důslednost z jejich strany u některých dětí s nimi doma pravidelně pracovat podle doporučení.

Velmi náročné a nezaplacené, odborně nejsme připraveni, zabírají mi nejvíce času v hodině a i v přípravě, a ostatní žáci třídy jsou odsunuti na vedlejší kolej. Učitelka není stroj na baterky a všichni žáci zde nedostávají stejnou péči.

V současnosti je pro mě práce se žáky se SVP časově a administrativně náročná a při vysokém počtu žáků ve třídě téměř nemyslitelná. Jako spec. ped vnímám jako časově velmi náročné zajišťovat pomůcky doporučené poradnou.

Žáci se SVP by neměli být vyučováni s ostatními žáky. Inkluzi vidím jako špatný krok!

Začněte se starat i o normální děti.

Dřívější systém zvláštních a praktických škol byl lepší, nyní je to katastrofa, přemýšlím, že kvůli tomu skončím ve školství.

V naší škole máme minimum žáků se SVP, žádný IVP zatím škola nemusela vypracovat, ve výuce nemáme ani jednoho asistenta pedagoga, proto některé povinné otázky v tomto dotazníku nejsou pro nás relevantní.

Pokud nebude škola, rodič, žák a PPP zcela a efektivně spolupracovat, nikdy to nebude fungovat. Přijde mi to jako boj s větrnými mlýny.

S asistentem pedagoga vím jak pracovat, jen se vždy nedokážeme domluvit na práci asistenta ve třídě. S žákem se SVP dokážu pracovat individuálně a většinou to neruší jiné žáky, opačná situace, kdy pracuji se žáky s nadáním, to žáky se SVP ruší.

Pokud je žák se SVP z rodiny, která se školou aktivně a efektivně spolupracuje, nastavuje dítěti přesné mantinely a je mu dobrým příkladem, má toto vzdělávání smysl. Pokud je tomu naopak, vnímám ho jako nesmyslné.

Žáci se SVP je velmi široký pojem. ŠVZ vydá doporučení žákům s SPU, SVP, tělesným hendikepem, mentální retardací. Při počtech žáků ve třídě 28–30 (naše ZŠ) je velmi problematický individuální přístup k žákům se SVP. IVP ani asistent pedagoga není vše řešící prostředek. Často se rodič domnívá, že PO automaticky zajišťuje žákovi vylepšené známky bez prokázané snahy. Inkluze klade zvýšené nároky na práci učitele, ale nikoli na aktivitu domácí přípravy žáka za dohledu rodiče.

Pracuji na třídě pro děti se SVP. Letos bylo možné vady zkombinovat, ale tato varianta se krutě neosvědčila. Na otázky nelze jednoznačně odpovědět. Na asistenta musíte mít štěstí, ne vždy se podaří navázat spolupráci. Vybírám si lidi s pedagogickým vzděláním, většinou učitelky v důchodu. S asistentem, který získal osvědčení na kurzu, nemám zkušenost. IVP vypracováváme dle doporučení poradenského zařízení. Pokud je doporučení smysluplné, konkrétní, podrobné, můžu vytvořit kvalitní IVP. Pokud ne, jde o pouhou formalitu, podpis a razítko.

Nesouhlasím s myšlenkou společného vzdělávání.

Je nevhodná plošná inkluze, špatně nastaven celý systém PO a jejich financování.

Je to hlavně velká administrativní zátěž. Věci, které jsem roky se žáky dělala, teď musí mít deset odůvodnění v mnoha dokladech. Místo, abych se mohla věnovat výuce!

S příchodem asistentky se mohu naplno věnovat běžným dětem ve třídě.

Inkluze za každou cenu není správným řešením. Některým dětem to pomůže, ale některé potřebují individuální péči, které při dosavadních normovaných počtech dětí na třídu nelze dosáhnout. Větší nesooudá skupina dětí může dítě se SPV akorát vyvést z psychické rovnováhy, pohody.

Obecně inkluzi vidím jako velký problém do budoucna, v oblasti vzdělanosti žáků. Běžný učitel se musí věnovat v jedné třídě žákům s SPU, žákům průměrným a nadaným najednou. Příprava pedagoga je v tomto případě nesmírně časově náročná a vyžaduje určitou dovednost a praxi. Práce AP je sice z části přínosná, na druhou stranu však často narušuje přirozený vzdělávací proces žáků tím, že je jejich pomoc žákům mnohdy až nad rámec, což učitel při hodině nemůže ovlivnit, pokud se věnuje dalším žákům. Mnohdy práce AP zkresluje skutečný výkon žáka. Absolutně nechápu, jak může být ekonomické víc jak jeden AP ve třídě (mám i dva AP v jedné třídě)! Jako pedagog dále nesouhlasím s tím, že údaj o žácích s SPU, stojí pouze v katalogovém listu žáka a není jasně uvedeno např. na vysvědčení. Vzniká zde nespravedlnost v hodnotě známky žáka běžného a žáka s SPU. Nadaní žáci zase bývají ochuzeni o větší pozornost pedagoga, který se pro ně mnohdy omezuje na samostatnou práci navíc, jelikož se musí věnovat zároveň i žákům slabším.

S rodinou žáka s SPU komunikuje především škola, rodičům jde velmi často především o mírnější hodnocení předmětu.

Pracuji jako ZŘŠ, učím tedy v různých třídách s různým počtem žáků se SVP. Každý žák se SVP má jiné nároky na pomoc pedagoga, nelze tedy říci, že to funguje v každé třídě, protože vše závisí na míře postižení, počtu žáků, schopnostech AP, schopnosti pedagoga pracovat s AP, celkovém klimatu ve třídě. Nesmírně obtížné jsou poruchy chování, zrakové či sluchové postižení, Aspergerův syndrom a další postižení, se kterými žáci do školy přicházejí. I žáci s LMP představují pro pedagoga zátěž. Stále náročnější bývá příprava na výuku, práce ve skupinách se stává nutností, ale ne vždy bývá produktivní, protože jestli jsou ve třídě 2 žáci s těžkou poruchou chování, jeden se silným ADHD, 4 žáci s větším počtem dys, bývají hodiny pěkným oříškem. Podpůrné opatření ve formě AP je více než potřebné, stejně tak kvitují pedagogickou intervenci a speciálně pedagogickou péči. Pomůcky pedagogové vybírají ve spolupráci se speciálním pedagogem, žák je má plně k dispozici a jsou využívány ve vyučovacím procesu.

V dotazníku jsme popsala ideální situaci v konkrétní třídě, ale neplatí to pro všechny třídy, někteří rodiče vůbec nespolupracují, stačí jim vyšetření, doporučení a pak vše nechávají na škole.

Spolupráce s rodinou často funguje jednosměrně, rodiny nespolupracují ani v základech – tj. připravit pomůcky. Výuka je vždy ovlivněna inkluzním žákem, v porovnání s paralelními ročníky jsou ve třídě vždy nižší nároky.

Ve třídě kde je více jak 20 žáků není možné vzdělávat 4 žáky se SVP. V běžné ZŠ není možné vzdělávat žáka s LMP ani s asistentem.

Máme velmi dobré zkušenosti se zařazováním dětí s vadami řeči, neslyšícími, dětmi se zbytky zraku, Aspergerovým syndromem, ale u dětí s poruchami chování, kde rodiče odmítali medikace, nespolupracovali, je to bohužel naopak. Po těchto zkušenostech musím říct, že si myslíme, že tyto děti by měly mít právo na svou třídu s velmi malým počtem dětí a to i bez ohledu na to, jaká je spolupráce s rodinou. Týká se i dětí s MR. Děti s SVP zařazujeme do speciální logopedické třídy i do běžných tříd v MŠ.

Setkávám se převážně s žáky, kterým IVP umožňuje rozvíjet se v oborech, pro které mají mimořádné nadání. Nemám zkušenosti se žáky postiženými, ani se žáky se závažnými poruchami učení. Práci asistenta pedagoga jsem zažila u jednoho žáka.

Myslím si, že na vámi položené dotazy nelze odpovědět pouze ano/ne. Mezi dětmi se SVP jsou velké rozdíly ať už v rozsahu poruchy či míře podpůrných opatření a tak záleží na skladbě těchto i ostatních dětí ve třídě. Práci s těmito dětmi lze zvládnout i ve větším kolektivu, než jsem uvedla, pokud míra „postižení“ není velká, v opačném případě i 15 je mnoho a nelze říci, že by práce s jednou či druhou skupinou se navzájem neovlivňovala (nerušila). V poslední otázce např. mohu sama za sebe říci, že s rodinou komunikuji, ale u některých dětí je aktivní spolupráce ze strany rodiny minimální ...komunikují se mnou, ale moc pro zlepšení situace nekonají ...co tedy odpovědět...ano nebo ne????

Zrušení zvláštních škol bylo chybou, děti, které dříve patřily právě sem, zatěžují výuku a brzdí rozvoj ostatních. U lehčích postižení typu 1 a 2 je inkluze pozitivem – nápravou i pomůckami. Ale to bylo i dříve.

Učitelé se již dostatečně vyjádřili k problematice inkluze a proti rušení speciálních škol, které byly vždy na výborné úrovni. Nerozumím, proč by se učitel měl vzdělávat v oblasti SVP, pokud k tomu byli již dříve kvalitně vybavené speciální školy, včetně školených speciálních pedagogů. Učitelé psali petici proti inkluzi, vnímají inkluzi jako špatný politický krok, který ponese řadu problémů v praxi, nemluvě o rostoucí šikaně mezi žáky a žáky ze SVP a mnoho zbytečných administrativních úkonů, které jsou neefektivní.

Práce je velmi náročná a nezaplacená. Nejsem školená na tyto problémy a učím se to za pochodu. A na ostatní děti mi nezbyvá čas při přípravě ani v hodině. Nejsem přesvědčena, že jdeme správným směrem. Budu ráda, když mi to někdo přijde ke mně ukázat.

Hlavní problém s prací s dětmi se SVP vidím ve velkém počtu naplněnosti tříd a nedomyšlenosti záměru a důsledků.

S rodinou se snažím spolupracovat, ale chybí pravidelná a důsledná domácí příprava žáků. Napsala jsem, že výuka dítěte se SVP je pro mě běžná situace, avšak záleží na tom, jaké děti a jak moc budou tyto děti potřebovat individuální přístup. V současné době pracuji v těchto třídách asistentky, avšak počet dětí je stále velmi vysoký a toto prostředí nevyhovuje plnění individuálního přístupu.

Domnívám se, že nebýt asistentů pedagoga ve třídách, nebyla by výuka efektivní, individuálně zacílená a dost kvalitní nejen pro žáky se SVP, ale především také pro ostatní žáky třídního kolektivu, a to pro žáky bez ŠVP či pro žáky nadané. To prostě v moci a v možnostech pouze pedagoga (bez součinnosti s AP ve třídě), bez vypětí všech sil až vyhoření, reálné není.

Podpůrná opatření průběžně přizpůsobuji potřebám žáka, ale nikoli v IVP. Ráda budu se žákem kreativně pracovat metodami „ušitými na míru“, ale při počtu 80 IVP a PLPP na škole zůstává administrativa na úrovni Doporučení PPP.

Dobrý asistent pedagoga se shání dost těžce (malé úvazky, peníze) většinou nemá žádné zkušenosti, často si teprve při práci dodělává kurz asistenta.

Papíry jsou k ničemu. Schopný učitel papír nepotřebuje a pro neschopného učitele je papír zbytečný.

Na spolupráci rodiny a pedagoga nelze odpovědět ano – ne. Je to proces, který se vyvíjí. Mám zkušenost, že rodiče menších žáků – 1., 2. a 3. třída spolupracují více, ve 4. a 5. ročníku ztrácí zájem o práci svých dětí. Chybí systematickosti, rodiče si s dětmi nechtou, nemají na ně čas. Rodiče se snaží přenést zodpovědnost na školu a škola „dobrovolně“ rodičům usnadňuje práci různými projekty na Doučování. Mimo Projektů se angažují různá Občanská sdružení a nikdo nemusí nic dělat.

Myslím si, že „Inkluze“ je nešťastný krok zpět.

Inkluze je podle mého názoru zoufalá inovace, přináší problémy a trpí vnímaví žáci kvůli těm slabším (a nemocným), proto mnozí chtějí přejít na osmileté gymnázium, aby se vyhnuli problémovým žákům.

Při vzdělávání žáků se SVP by měl být přítomen asistent pedagoga, který koriguje a kontroluje zvládání učiva a případně informuje pedagoga. Bohužel praxe je jiná. Žák, kterému je přidělen asistent pedagoga, je kolektivem odmítán, zesměšňován, což znamená, že výsledný efekt je opačný, než je původně zamýšlen.

Pro integraci zdravotně znevýhodněných žáků na SŠ nejsou dostatečně erudovány (nebo aspoň se mi to zdá) SPC, nemají zkušenosti s žáky na SŠ, při schůzkách spíše získávají info od nás.

Souhrn poznatků

Souhrnem lze říci, že většina učitelů vnímá inkluzi jako problém, ať jde o současné nastavení nebo obecně. Necítí se být dostatečně připraveni na práci s heterogenní skupinou žáků a představuje to pro ně neúměrnou zátěž. Také veškerá administrativa spojená s prací pedagoga je problematická. Cítí se být nedostatečně ohodnoceni a panuje u nich přesvědčení, že veškerá práce s výchovou a vzděláváním leží pouze na jejich bedrech, přičemž se rodina zříká své zodpovědnosti (pozn.: tuto problematiku se snaží řešit pracovní skupina pro tvorbu motivačního systému pro žáky ohrožené předčasným ukončením vzdělávání). Někteří učitelé se pokouší o pohled na tuto situaci též ze strany žáka, ale i zde vnímají, že inkluze nemusí být právě přínosná.